

ikke bør betragtes som „lægemidler“, bør det udtrykkeligt præciseres, at sådanne stoffer ikke er at betragte som lægemidler.

Hidtil har *afmagringsmidler og midler mod kropslus og hovedlus* på grundlag af gældende anordninger ikke været betragtet som lægemidler, men som kosmetika, et forhold, der flere gange har haft uheldige konsekvenser. Stoffer, der anvendes som midler mod fedme, er medicinsk set ganske klart lægemidler. Lus er snyltere på legemets overflade og bør sidestilles med de mange andre snyltere, der kan angribe menneskers og dyrs hud, og midler mod sådanne er og har medicinsk set altid været betragtet som lægemidler.

Afmagringsmidler og midler mod lus forudsættes derfor betragtet som lægemidler ved lovens praktisering.

Til § 2.

Stk. 2—4 svarer til den nugældende apotekerlovs § 25, stk. 1—3. Ved bestemmelsen i stk. 1 og ved paragraffens placering i nærværende afsnit ønskes understreget, at farmakopeens forskrifter også gælder for den lægemiddelfremstilling, som ikke sker på apotekerne, jfr. forslaget §§ 67, 68, 76 og 79.

Til § 3.

Bestemmelsen svarer i hovedsagen til den nugældende apotekerlovs § 31, dog at adgangen til at forbyde indførsel er slettet som overflødig. Endvidere omfatter nævnte paragraf „sådanne originalpræparater, der ikke omfattes af bestemmelserne i § 32“, d. v. s. af bestemmelserne om medicinske specialiteter; også denne passus er foreslået slettet som overflødig, da der i forslaget § 70 er optaget et almindeligt forbud mod falholdelse af andre brugsfærdige lægemidler under særnavn end medicinske specialiteter.

Til § 4.

Bestemmelserne indeholder følgende ændringer i forhold til de nugældende reklamebestemmelser i apotekerlovens § 33:

I stk. 1 er forbudet mod at reklamere for varer som desinficerende foreslået slettet.

I stk. 2 foreslås optaget et almindeligt forbud imod en række nærmere angivne reklameformer. Efter ministeriets opfattelse er det urimeligt og skadeligt gennem offentlig reklame af den anførte art at stimulere befolkningens medicinforbrug, hvorved bemærkes, at ophør af disse reklameformer ikke kan antages at ville berøre forbruget af virkelig nødvendig medicin. Det erkendes imidlertid, at det kan være naturligt at tillade reklame for visse forebyggende lægemidler, og det foreslås derfor, at sundhedsstyrelsen skal kunne dispensere fra forbudet,

forsåvidt angår lægemidler, der er forebyggende mod sygdom.

Med hensyn til bestemmelserne i stk. 3 bemærkes, at man i Sverige har gennemført en ordning, der har fungeret tilfredsstillende, hvorefter der er nedsat et nævn, hvori pressen er repræsenteret, til at afgive indstilling til sundhedsmyndighederne i de pågældende sager.

I stk. 4 opretholdes den gældende ordning, hvorefter det tillades at reklamere direkte overfor læger, tandlæger, dyrlæger eller farmaceuter eller i de for disse bestemte fagblade. Bestemmelsen i sidste pkt. er indføjjet efter henstilling fra sundhedsstyrelsen under hensyn til, at det efter omstændighederne vil være hensigtsmæssigt at tillade reklamering i fagblade bestemt for f. eks. jordemødre og sygeplejersker.

I stk. 5 foreslås det, at sundhedsstyrelsen ligesom hidtil skal kunne træffe indskrænkende bestemmelser med hensyn til reklamer for helbredelsesapparater, forbindsstoffer m. v.

Bestemmelsen i stk. 6, hvorefter enhver reklame for medicinske specialiteter, der ikke er opført i specialitetsregistret, er forbudt, er en naturlig følge af forslaget i afd. 4 om indførelse af et særligt specialitetsregister.

Bestemmelsen i stk. 7 er foreslået, fordi der jævnligt forekommer urigtige eller utilstrækkelige oplysninger i de udsendte brochurer.

Da midler, der angives at virke afmagrende, bør betragtes som lægemidler, jfr. bemærkningerne til § 1, vil de i § 4 foreslåede bestemmelser også omfatte sådanne midler. Det bemærkes iøvrigt, at reklamen for afmagringsmidler ofte er skadelig og vildledende.

Til § 5.

Disse bestemmelser svarer i realiteten til den nugældende apotekerlovs § 4.

Til 2. afdeling: Apoteker m. v.

Til kapitel II: Apoteker og apotekere.

Til § 6.

Bestemmelserne svarer til reglerne i den nugældende apotekerlovs § 1, § 2, stk. 3, og § 14, stk. 1, og tilsigter ikke at ændre den hidtil fulgte praksis, hvorefter indenrigs- og boligministeren i de tilfælde, hvor der er tale om en ikke uvæsentlig forandring i et apoteks placering, indhenter en udtalelse ikke blot fra vedkommende kommunalbestyrelse, men også fra eventuelle andre interesserede myndigheder og institutioner.

Bestemmelsen i stk. 2 svarer til reglerne i apotekerlovens § 2, stk. 3, dog således at man under hen-